

[Udenrigsministeren]

På alle disse områder har der siden været en betydelig aktivitet inden for EU, hvor udenrigsministrene har fulgt op på regeringschefernes vedtagelse. Og på alle disse fem områder har der været udfoldet betydelig aktivitet for at hævde europæiske synspunkter i de pågældende områder og da heldigvis i nogle af dem – specielt Sydafrika og Mellemøsten – med betydelig fremgang og succes.

Basis for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er hele tiden enighed mellem landene. Det kan jo være besværligt at have med at gøre, at der skal være enighed, men jeg synes, vi har ret til at konstatere her et halvt års tid efter Maastricht-Traktatens ikrafttræden, at den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er kommet godt fra start. Nogle af problemerne er vanskelige. Men anstrengelserne for at finde frem til fælles holdninger og fælles løsninger har i det store og hele båret frugt.

Dernæst vil jeg gerne sige til både fru Charlotte Antonsen og hr. Kent Kirk, at den status, som de ni østeuropæiske lande har fået i forhold til WEU, ikke er associering. De har fået det, der hedder associeret partnerskab, og det er faktisk ret forskelligt.

Associering er noget, som tre NATO-lande, Norge, Tyrkiet og Island, har. Associeret partnerskab er noget betydeligt mindre. Det betyder, at de deltager i hvert andet møde på minister- og ambassadørplan. Det betyder i øvrigt også, at de ikke kan deltage i diskussionerne om WEU's forhold til EU og NATO, hvad der unægtelig må siges at være en central problemstilling.

Danmark, som er observatør, deltager i samtlige møder. Vi har mulighed for i alle møder og arbejdsgrupper at følge det arbejde, der udvikler sig.

Hvad angår WEU, synes jeg i øvrigt, at debatten her i dag har været interessant at følge – også interessant derved, at jo altså kun ét parti i salen her ønsker, at vi skal gå til en folkeafstemning meget hurtigt. Alle andre har andre synspunkter, enten at tiden slet ikke er moden, eller at det i hvert fald tidligst kan ske efter regeringskonferencen i 1996. Jeg synes, det er tilfredsstillende at konstatere, at det forholder sig sådan, og det mener jeg også der er meget gode grunde til.

Det centrale i diskussionen om WEU er jo ikke, om den til enhver tid siddende danske

udenrigsminister, når han sidder i lokalet, har en kasket på, der hedder medlem, eller en kasket på, der hedder observatør.

Det afgørende er jo, hvad indholdet i samarbejdet er. Det afgørende er bl.a. spørgsmålet, om WEU i dag er en vigtig sikkerhedspolitisk institution i Europa – en institution, som vi med en omskrivning af hr. Kent Kirks ord er nødt til at være medlem af for at varetage vores sikkerhedspolitiske interesser.

Hertil er svaret klart nej. Der er ikke i den tid, jeg har været minister, truffet væsentlige beslutninger for vores sikkerhedspolitik i WEU.

Det er der derimod både i NATO og inden for EU. Inden for EU diskuteres stabilitetspagten, inden for NATO Partnerskab for Fred. Situationen i dag er altså, at WEU ikke er en vigtig ramme for sikkerhedspolitiske diskussioner eller for beslutninger. Det kan jo være, at WEU udvikler sig til noget sådant – det kan tænkes – og i så fald må man selvfølgelig i Danmark vurdere om. Men vi må tage situationen, som den er nu. Det er inden for NATO og især Partnerskab for Fred, tingene sker, og det er inden for EU, både når det drejer sig om stabilitetspagten og i øvrigt udviklingen af det økonomiske samarbejde med Central- og Østeuropa og selvfølgelig også det politiske samarbejde.

Endelig synes jeg også, det er interessant at tage hul på indholdsdiskussionen, som fru Lone Dybkjær gjorde det. WEU er ikke kun den europæiske søjle i NATO. WEU er også EU's forlængede arm, om jeg så må sige, eller institution, såfremt EU skal udvikle en forsvarsmæssig dimension. Derfor er det spørgsmål, som fru Lone Dybkjær rejste: Jamen hvad er det så for et forsvar, som Venstre og De Konservative gerne vil have inden for WEU, fuldt berettiget og rigtigt, og det er ikke et spørgsmål, vi har fået meget svar på.

Jeg synes, det er helt i orden, at vi diskuterer WEU, jeg synes, det er godt, at vi får den diskussion. Jeg har ikke noget som helst ønske om, at WEU ikke skal diskuteres fuldstændig åbent og frit, men så må de, som påstår, at vi andre ikke vil diskutere det, altså også give et bud på, hvad WEU skal bruges til, hvilken forestilling man har om opbygningen af et fælles europæisk forsvar inden for rammen af WEU.